

“És més fàcil d’explicar l’euro que no tot un projecte de construcció europea”

Maria Badia (Sant Quirze del Vallès, Vallès Occidental, 1947) és eurodiputada pel PSC-PSOE des del 2004. Ara substitueix l’històric Raimon Obiols com a primera candidata dels socialistes catalans al Parlament Europeu.

Com es fa per trencar la percepció que la gent s’implicarà poc a les eleccions europees?

—Com? S’accepten idees. Però crec que no hi ha solucions miraculoses. Hem de parlar d’Europa, explicar que no és cert que a Europa no hi hagi ni partits ni programes. Això no és cert, però és la idea que se’n té, perquè mai no es parla dels grups polítics que hi ha. Per tant, cal explicar els grups que hi ha a la cambra europea, que hi ha unes majories i unes minories. I que, d’acord amb això, surten unes directives o unes altres.

Pel que fa a la campanya, i al llarg de la legislatura, hauríem d’intentar alguns gestos. Per exemple, que els diputats i diputades poguéssim passar més temps a la circumscripció, i no tan temps a Brussel·les. Perquè hi ha una realitat física de la qual som lluny, lluny dels ciutadans. Nosaltres estem de dilluns a dijous al parlament de Brussel·les. I una setmana al mes, al d’Estrasburg. Potser podríem començar a pensar que podríem treballar de dilluns a dimecres al parlament de Brussel·les, i la resta de la setmana a les nostres circumscripcions. És a dir, el contacte directe amb els ciutadans, comparat amb unes altres cambres, és molt reduït.

L’altre element és els mitjans de comunicació. La distància que hi ha entre els ciutadans també hi és amb els mitjans de comunicació. Aquest desconeixement de la feina i de les

institucions europees que en general tenen els ciutadans també el tenen els mitjans de comunicació. I això encara complica més la feina.

—Heu remarcat molt que no convé traslladar els problemes entre Catalunya i Espanya a Europa. Fins a quin punt això no acaba d’allunyar els ciutadans dels comicis europeus?

—Totes les altres eleccions europees que s’han fet s’han basat més en qüestions nacionals que no europees. I els resultats són ben visibles: cada vegada hi ha més poca participació. Doncs bé, potser que una vegada ens dediquem a parlar d’allò de què hem de parlar. Perquè, en realitat, els ciutadans escolliran 50 diputats d’Espanya, que anirem al Parlament Europeu. Això és el que triarem. Res més que això. No un president de la Generalitat ni un alcalde, no: 50 diputats espanyols que anirem al Parlament Europeu, que serem a diversos grups i que treballarem les qüestions que toca de treballar al Parlament Europeu. Qüestions que són tant de Catalunya, com d’Espanya, com de tots els països. No es tracta que allà no hi anem a treballar qüestions per a Catalunya. Sí que ho farem, és clar, però seran els que podem treballar allà. I ja ho diem, que les polítiques que es fan allà afecten entre el 60% i el 70% de les polítiques que després decidirà cada govern. I amb el tractat de Lisboa seran el 95%. Per tant, és molta cosa. En canvi, del conflicte Catalunya-Espanya, més concretament,

de qüestions com el finançament o com l’Estatut, se’n podrà parlar tant com es vulgui, però allà no en farem res. Això és Europa. Per tant, parlem d’això. A mi em sembla que així és com més bé planifiquem les coses.

—De tota manera, aquesta percepció local, si més no, també afecta la vostra campanya, amb aquest cartell que us confronta a Vidal-Quadras. Un polític que anirà al mateix grup que el president de la Comissió Europea, Durão Barroso, el PPE, i que va rebre el suport del grup socialista europeu per ser escollit president. Això també és prou confús, no?

—Aturem-nos un moment aquí, que us ho responc, això. El grup socialista i el grup popular van establir un acord a la cambra per triar la presidència del Parlament Europeu. Però això té una explicació. Al proper parlament canviaran les xifres —per les ampliacions, les rebaixes de diputats per país: a Espanya en perdem 4, etc.—, però, fins ara, teníem 785 diputats. D’aquests, 288 són del Partit Popular Europeu; 218, del Partit Socialista; 100, dels liberals; i la resta en tenen 40 i escaig. Per tant, per poder pactar alguna cosa et cal una majoria. I no surten les xifres amb ningú més. De vegades, hi ha grups que es queixen que nosaltres pactem amb el PP... Les ganes que en tenim, de pactar amb el PP! Sabem que pactar amb ells, en polítiques socials, vol dir rebaixar les nostres propostes. Però passa que no sumem —a banda que els liberals tampoc no són garantia per a les polítiques socials, eh? I havíem pactat també amb els liberals, anteriorment: vam pactar-hi la presidència del parlament de Pat Cox, fa un temps.

—Vull dir que al mateix grup popular hi ha Vidal-Quadras i Barroso, que no són ben bé iguals, però també utilitzeu per a la campanya aquesta pugna interna local, no?

JORDI PLAY

—És que és aquí a Catalunya parlem de Catalunya. Jo faig campanya a Catalunya, i parlo del que discutirem allà. I he d'explicar quines qüestions discutirem allà que ens afectaran aquí. I el senyor Vidal-Quadras sempre té una actitud que... Per això l'hi posem. És el diputat català del PP i és amb qui tenim sempre el problema de la llengua, el problema del multilingüisme. És el PP en general, però ell és el que tenim aquí.

—En clau interna de la vostra llista, creieu que el PSOE ha mostrat poca sensibilitat amb Catalunya, situant-vos de número quatre, just darrere de Magdalena Álvarez, que com a ministra va tenir una relació, si més no, complicada amb Catalunya?

—A veure, jo no hi he treballat mai, amb ella. La vaig conèixer el dia que ens vam reunir tots els candidats a Madrid. Aquesta senyora, crec que la qüestió de gestió, pel que m'expliquen, l'ha feta força bé, en general. És veritat que aquí vam tenir-hi molts problemes. És cert. I que quan tu parles d'uns problemes, has de tenir present si els ha

creats aquella persona o li va tocar de gestionar-los. Perquè la situació de tota la xarxa de rodalia no era una cosa que vingués de Magdalena Álvarez. Venia d'unes inversions que no sé quants anys fa que no es feien. Per tant, no tindria tan clar que aquest persona gestioni malament. Ara bé, és clar que aquesta senyora té un caràcter que, el mínim que se'n pot dir és que és poc simpàtica. I que amb tots els problemes que teníem aquí era molt diferent que algú et digués "mireu, intentarem arranjar-ho", que no pas l'actitud que va prendre ella a Catalunya, una mica a la defensiva. Per tant, sí que és cert que genera una mica de... Però Magdalena Álvarez no l'hem posada nosaltres, el PSC. A la llista dels socialistes a Espanya hi ha tots els representants dels partits socialistes espanyols. I cada territori hi posa els seus. I a Andalusia, per les raons que sigui, van decidir de posar-la-hi.

Però el fet que a ella la posin al tres i a mi al quatre té la importància que té. És igual. El PSC sempre ha anat a la llista del PSOE, però mai no hi ha hagut uns números que fixin com anem. Es fa

segons les persones, segons tot plegat. I normalment, entre els primers deu, normalment hi ha el candidat del PSC. Hi hem tingut caps de llista, com Pep Borrell.

De veritat ho dic: no té més importància.

—Pel que fa a la feina a Europa, quines són les qüestions principals que preveieu de dur a Europa?

—Al PSC, en principi, hi serem jo, en Raimon Obiols i, si les coses van bé, una tercera persona. En Raimon Obiols, durant aquest mandat, ha estat president de la delegació de relacions amb l'Amèrica Central, a la comissió d'afers exteriors, i ha portat qüestions de la Mediterrània. No m'imagino en Raimon fora d'aquest àmbit. Per tant, un primer element és la Mediterrània, el paper de Catalunya com a eix vertebrador d'aquest espai.

Jo he estat a la comissió de cultura i educació. Crec que he aconseguit fer-me un espai en aquesta comissió. Per tant, si no és que em demanin un altra cosa, m'agradaria de continuar en aquest àmbit. Perquè entenc que és molt

important per al futur. Quan parlem d'un nou model econòmic i social hi ha tres punts bàsics. Un, ha de ser un model sostenible, en tots els aspectes. L'altre és que cal tenir gent preparada. I en tercer lloc, tot l'àmbit d'innovació i de recerca. Tots aquests punts són dins la comissió de cultura. Ara fem la reforma de tot això que és el pla de Bolonya; i farem allò que se'n diu el pla de Copenhagen, sobre la formació professional. Per tant, tot són qüestions que tenen molt a veure amb aquest canvi econòmic i social.

Hi ha un altre àmbit molt important, que és el d'agricultura, i també el de medi, però no sé qui els durà. Sigui com sigui, ens podem refiar de la feina dels altres companys de la delegació espanyola, tot i que quan hi hagi punts que ens interessin, els podem seguir. També, com ja hem fet sempre, quan hi ha un aspecte que afecta una regió determinada, ens avisen. És que, si no, és impossible de seguir-ho tot. Això, una mica, és el que es trobaran en Tremosa, en Romeva, etc... A un de sol, li és molt complicat de poder seguir-ho tot.

—Hi ha un àmbit que ens afecta, i amb el qual hi ha hagut una certa coordinació entre eurodiputats catalans, que és la qüestió de la llengua. Aquesta coordinació hi pot ser en més àmbits?

—Hi és sempre. Quan hi ha una qüestió que afecta molt Catalunya, ho hem fet sempre entre tots. Per la qüestió de la llengua —que l'he dut directament, perquè jo era a la comissió— ens avisem. En més aspectes, també. És que és lògic, som tan poquets.

—I aquesta percepció de tenir tan poc pes, no ajudarà que la gent es desentengui d'aquestes eleccions?

—Crec que no. La gent sap que decidim coses que els afecten molt, i que reben una quantitat de diners important. Això ho sap tothom. Allò que la gent no sap, perquè no existeix, és la manera de participar-hi. Quan comencem a discutir una directiva, com ha de saber la gent que pot participar en el procés? No hi ha els camins per fer-ho. És a dir, hi ha uns partits europeus, però que els falla la base, la militància. Perquè els militants d'aquests partits són els dels partits nacionals. De manera que sempre hi ha passos intermedis per a participar-hi.

És complex, i el problema és que no hi ha el nexa per arribar-hi, per poder participar-hi més directament. I ben bé no sé com cal fer-ho, però veig clar que cal trobar la manera. A més, quan neix la UE, neix amb sis països, i després d'una gran guerra. De manera que tot ha canviat molt.

Jo insisteixo a parlar dels mitjans de comunicació, però no per culpar-los, sinó per dir que els hem de fer servir més. És a dir, la UE tendeix a crear els seus propis mitjans. Però no arriben a la majoria dels ciutadans. El ciutadà interessat en el procés de construcció europea ja té accés a la informació. Però el problema és la resta, el 90% llarg que no sap quina és la diferència entre la Comissió i el Consell, perquè és normal, si no ho estudies o hi treballles... I com hi podem arribar? Doncs a través del mitjans locals, regionals i nacionals.

—Fa l'efecte que això va funcionar amb el canvi a l'euro...

—Va ser una campanya brutal que va fer el govern de cada país.

—I s'ha explicat la moneda, però no el projecte europeu.

—És que és més fàcil d'explicar l'euro, una cosa concreta, que no tot un projecte de construcció europea. Però, a més, al Consell, als governs, és on menys es té aquest concepte de construcció europea. Els estats tenen al cap el seu país, però saben que moltes coses,

per resoldre-les, les han de fer plegats. Per tant, expliquen les qüestions que els interessa d'explicar. Per exemple, les grans obres: quan comencen, tothom recorda aquells grans cartells que diu que es fan amb fons europeus. I a l'hora de la inauguració no hi ha ningú de la UE: ho inaugura l'alcalde o el president de torn. Ara, quan hi ha una directiva europea que és una mica impopular, diuen: "Això ve de Brussel·les." Quan la llei és positiva per la imatge, llavors és: "El govern aprova una llei que..." Això va així. I, és clar, qui s'encarrega d'explicar les virtuts de la pobra Europa?

—Pel que fa l'ús del català, s'han pogut aturar alguns atacs del grup popular contra la llengua. Però es podrà utilitzar amb normalitat al Parlament Europeu?

—El que s'ha proposat, i no ho hem aconseguit, és que els diputats catalans, avisant amb anterioritat, puguem fer servir el català com a llengua passiva. Això ens ho van tombar, i ara ho tornarem a intentar.

Jo crec que això és una cosa, però que la racionalitat l'hauríem de trobar a partir de la proposta que hem fet de crear una comissió per estudiar l'ús de totes les llengües. Això se'ns ha desgavellat. Perquè tenim un reglament del 1958, quan hi havia sis països i 4 llengües oficials, aplicada a 27 països i 23 llengües oficials. Això no va. I trobem anomalies com la del català, una llengua totalment regulada, amb una literatura de pes, des del segle XII, que és totalment viva, que la parlen nou milions d'europeus, dins d'una àrea d'onze milions. I allà no hi té cap reconeixement? És estrany. Per tant, hi ha un element a tenir en compte, que és el criteri de la població. A continuació, hem de començar a establir quines són les llengües de treball, cinc o sis, que són les que sempre es fan servir a les reunions de treball. Després, caldrà veure què en fem, de les altres. Però caldrà reordenar els usos de totes les llengües. I potser caldria distingir entre oficialitat i ús. A les Nacions Unides hi ha 191 estats i crec que tenen sis llengües oficials. Penso que arriba el moment de fer aquests plantejaments. És un punt delicadíssim, però cal començar a abordar-lo.

Enric Rimbau